

COO
BOO

ASPOŇ
TROCHU
NORMÁLNÍ

Trish Dollerová

COO

BOO

ASPOŇ
TROCHU
NORMÁLNÍ

Trish Dollerová

Přeložila Karolina Medková

Copyright © 2012 by Trish Doller

Translation © Karolina Medková, 2015

ISBN 978-80-7447-948-9

Mariňákovi Davidu Backhausovi (a Andymu)

Kapitola první

Na konci haly vidím pár studentů ze střední školy, jak vyhrávají mariňáckou hymnu, a několik starších chlápků, kterým se uniforma povážlivě napíná přes břicho, co se tváří jako vlajkonoši. *Panebože, snad pro mě máma nenajala kapelu?!*

Máma má doširoka rozpažené ruce a drží v nich cedule popsanou zářivými holčičími barvami – VÍTEJ DOMA, TRAVISI! K zápěstí má přivázané strašlivé množství heliových balónek. Dost blbý bylo se i jen vrátit do Fort Myers. Tohle je ještě horší. Navíc se nemůžu tvářit, že tahle uvítací šílenost patří někomu jinému – byl jsem jediný mariňák na celém letišti.

Cedule se mezi námi zmuchlá, jak se na mě máma vrhne, stoupne si na špičky a dá mi ruce kolem krku. Balónky se zhoupnou níž a jemně se mi odrážejí od hlavy. A v tom jediném objetí je schován rok a půl, kdy mě nemohla sevřít v náručí, a mám dojem, že kdyby to bylo aspoň trochu možné, už by mě nikdy nepustila.

„Díkybohu, že jsi doma,“ zašeptá mi do hrudníku a hlas se jí zlomí. „Díkybohu, že jsi naživu.“

Je mi na zvracení. Částečně proto, že netuším, co bych měl říct, a částečně proto, že jsem naživu. „Je fajn...“ Ta lež se mi zasekne v krku, takže musím začít znova: „Je fajn být doma.“

Objímá mě hrozně dlouho a lidi, kteří okolo nás procházejí, mi sahají na záda a na ruce a říkají *díky* a *vítej doma* a já z toho málem vyletím z kůže. Selský rozum mi říká, že tihle lidé v tričkách státu Ohio a baseballových čepicích newyorských Yankees jsou jen turisté. Obyčejní lidé. Posledních sedm měsíců jsem ale strávil v zemi, kde se nepřítel skrývá mezi běžnými obyvateli, takže si nikdy nemůžete být jistí, komu věřit. Připadám si zranitelně a je mi nepříjemný, že nemám svou pušku.

„Musím si dojít pro tašku,“ říkám a uleví se mi, když mě máma konečně pustí. Poděkuje vlajkonošům, obejme několik holek z kapely a pak se společně vydáme k pásu se zavazadly.

„Jaký byl let? Dali ti něco k jídlu? Nemáš hlad? Můžeme se klidně někde cestou stavit na oběd, jestli máš hlad.“ Mluví moc rychle, jak se snaží vyplnit ticho mezi námi. Kovový ženský hlas hlásí turistům místní čas a počasí. Moje hodinky jsou stále ještě nastavené na afghánský čas, přestože jsem ve Státech už dva týdny. Nejspíš jsem zapomněl.

„Vždycky jsi miloval Clancyho restauraci,“ říká máma, „a ten jejich masový koláč, pamatuješ?“

V hrudi se mi rozhoří vztek a nejradši bych jí něco odsekl. U Clancyho je pořád moje nejoblíbenější restaurace a samozřejmě jsem nezapomněl, že mám rád masový koláč. Jenže ona to myslí dobře a já se nechci chovat neurvale, tak se na ni křechovitě usměju. „Pamatuju, ale nemám moc hlad,“ říkám. „Jsem jen unavený.“

„Táta tu chtěl být taky, aby tě přivítal, ale má nějakou důležitou schůzku,“ pokračuje máma tónem, který ve mně vzbuzuje pochybnosti, jestli aspoň sama věří tomu, co říká. Možná že mluví o tátovi někoho jiného. „A Ryan pracuje pro Volkswagen, než odejde na vejšku.“

Když táta ukončil profesionální fotbalovou kariéru, koupil tři autorizované prodejny aut. Když jsem byl na střední, chtěl jsem pracovat pro Volkswagen zadarmo, abych se dostal do obchodu a mohl si tam pořídit součástky pro svoje auto. Jenže jsem byl marnotratný syn, a tak mi to táta nedovolil, takže jsem místo toho pracoval na stavbách za osm dolarů na hodinu. Mohlo mě napadnout, že Ryanovi dá táta opravdovou práci.

„A Paige...“ máminy rty se místo dokončení věty stáhly do nesouhlasného úšklebku. Nikdy moji holku moc nemusela – oprava, moji bývalou holku. Myslí si, že vypadá jako šlapka. Já si myslím, že Paige patří na obálku *Maximu*, a to ve spodním prádle, což je taky přesně ten důvod, proč mě vůbec zajímala.

Na dně vojenský tašky mám zahrabanej jeden jedinej dopis, co jsem od ní dostal. Přišel společně s balíčkem cigaret, kafem, salsou k nachos a pornem. Jen Paige mohlo napadnout zjemnit dopad svého dopisu přibalením věcí, po kterých mariňáci touží nejvíc.

Nebyl to dlouhý dopis:

*Travisí,
myslím, že než přijedeš domů, měl bys vědět,
že teď chodím s Ryanem.*

P.

Nepřekvapilo mě, že to ukončila takhle. Paige nikdy neoplývala diplomatickým talentem. Většinou říkala, co si myslí, i když to mohlo někoho zranit nebo urazit, uměla být pěkně jedovatá. Další věc, která se mi na ní líbila. Tohle... a sex. Zejména když jsme se hádali, a to jsme dělali dost často. Dnes mám nepatrnou jizvu na tváři, jak po mně mrskla lahví od piva, když mě načapala, jak se muchlám s jinou holkou na nějakém večírku. Podváděli jsme se ale pořád. Tak to mezi námi prostě bylo – bláznivý a návykový, ale vždycky kurevsky dobrý.

Když jsem narukoval, nedělal jsem si iluze, že by na mě čekala. Nenalepil jsem si její fotku do helmy, jako to udělali jiní, kteří si tam dávali fotky svých žen a přítelkyň. Dobře jsem věděl, že se dá dohromady s někým jiným. Jediné, co mě překvapilo, bylo, že ten někdo byl můj bratr.

Jenže, víte co? Je mi to vlastně jedno.

Teda, jasně, tak trochu mě zajímá, proč se někdo jako Paige zajímá o Ryana. Nemyslím, že by byl její typ, což mě přivádí k domněnce, jestli nehraje nějakou hru se mnou – nebo s ním. Nemám nejmenší zájem být součástí její hry a navíc jsem doma jen na třicet dní. Ryan si ji klidně může nechat.

Ani jsem do Fort Myers nechtěl jet, jenže jsem neměl kam jít. Radši bych byl s kámošema. Chci být s lidmi, kteří mě znají.

Chci jet domů.

Jakmile se mi ta myšlenka v hlavě objeví, cítím se provinile. Zejména proto, že vedle mě u pásu se zavazadly stojí máma a usmívá se na mě zřejmě největším úsměvem v historii všech úsměvů světa a neustále nadšeně vypráví o tom, jak je šťastná, že jsem se stihl vrátit domů předtím, než Ryan ode-

jde na vysokou. Abych jí neodsekl něco o tom, jak moc je mi zrovna tohle u prdele, dívám se radši kolem sebe na objímající se rodiny a manažery s taškami na notebook přes ramena. Za hloučkem lidí, kteří taky čekají na zavazadla, zahlédnu tmavovlasého kluka, co má na sobě maskovací uniformu do pouště, jak se opírá o sloup. Vypadá jako můj kámoš Charlie Sweeney. Skamarádili jsme se už při výcviku a pak nás poslali do Afghánistánu ve stejné četě.

„Charlie?“ Vykročím k němu a tělem mi projede vlna štěstí, jako by ve mně někdo otevřel lahev limonády, protože jestli je můj nejlepší kamarád tady na Floridě, znamená to, že není...

„Travisí?“ říká máma. „Na koho to mluvíš?“

... mrtvý.

Žaludek se mi obrátí a do očí se mi hrnou horké slzy, které doteď nepřišly. Charlie nemůže být ve Fort Myers, protože ho zabili v Afghánistánu, a já tu stojím uprostřed haly plné lidí čekajících na svoje kufry a mluvím nahlas – k prázdnému místu.

„Jsi v pořádku?“ ptá se máma a chytá mě za rukáv.

Vydechnu a zalžu: „Jo, jsem v pohodě.“

„Nemůžu si zvyknout na to, jak moc ses změnil,“ říká máma a znovu mě objímá. Vždycky jsem byl vysoký, ale za minulý rok jsem vyrostl o dalších pět centimetrů. Taky jsem míval vlasy až na ramena, kvůli kterým mě máma pořád otravovala, abych si je nechal ostříhat. „Vypadáš tak hezky.“

Černá díra konečně na pás vyplivla moje zavazadlo, takže jsem v téhle konverzaci nemusel pokračovat. Popadl jsem tašku jednou rukou a hodil si ji přes rameno, až se do vzduchu vynesly obláčky prachu. Afghánistán jel se mnou až domů.

„Vítej doma, mariňáku,“ přišel ke mně nějaký starší muž, který měl vyhrnutý rukáv tak, že byly vidět mariňácké symboly – orel, zeměkoule a kotva, vytetované na paži, aby mi ukázal, že taky patří k nám. „Semper fi.“

„Vždycky, pane,“ potřásl jsem mu rukou.

Poklepe mě po lokti a pustí mě. „Bůh ti žehnej, chlapče.“

Máma celou cestu o něčem vykládá, zejména o škole. Dělá hospodářku na mé bývalé střední, takže je přesvědčená, že zná nejlíp všechny drby. Je mi jedno, kdo s kým chodí, jakýho učitele loni přijali zpátky nebo že fotbalový tým měl mizernou sezónu, ale když ji nechám mluvit, nebudu muset mluvit já.

Dům vypadá úplně stejně, jako když jsem odjížděl, včetně máminy keramické žáby u předních schodů. Je pod ní schovaný náhradní klíč, kdybychom si zabouchli. Všichni moji kámoši vědí, že tam ten klíč je, ale používala ho jen Paige. Jezdila za mnou uprostřed noci a pak se proplížila ke mně do ložnice. Zajímalo by mě, jestli teď takhle chodí za Ryanem.

Máma mě vede do mého pokoje, jako bych snad zapomněl, kudy se tam jde. Otevře dveře a stejně jako v celém domě to tam vypadá, že se tu zastavil čas. Šedivý zdi? Jo. Barevná prošívaná deka? Jo. Letáky zvoucí na koncerty nalepené náhodně na zdi, aby zakryly špatně udělanou výmalbu? Jo. Zkroucená fotka mě a Paige z maturitního plesu zastrčená do rohu zrcadla? Jo. Dokonce i knížka na nočním stolku je ta, kterou jsem četl předtím, než jsem odjel. Celý je to trochu... děsivý.

„Nechala jsem všechno tak, jak to bylo,“ prohlásí máma, když odhodím tašku na zem. „To, aby ses tu cítil dobře. Jako doma.“

Neřeknu jí, že tohle ve mně takový pocit tedy rozhodně nevyvolává. Vytrhnu fotku ze zrcadla, zmuchlám ji v ruce a vysokým obloučkem ji hodím do koše.

„Nechceš si teď odpočinout?“ navrhone mi. „Chvilku si zdřímni a já pro tebe dojdu, až dorazí táta s Ryanem.“

Když odejde, vrhnu se na postel. To je asi jediná věc, která mi tu vyhovuje. Matrace je měkká a deka je čistá, luxus, bez kterýho jsem se musel obejít od té doby, co jsem opustil výcvikový tábor. Natáhnu se na záda, nohy mi visí přes okraj postele, a zavřu oči. Nemůžu se ale nějak uvelebit. Přetočím se na bok a zkusím to znova. Pak na břicho. Zuju si boty. Nakonec popadnu polštář a svalím se na zem i s dekou. Spal jsem na palandě na skřípavém kovovém roštu horní postele ve výcvikovém táboře na Parris Island, na skládacím lehátku v Camp Bastion, když jsme čekali, kdy budeme převeleni na misi, a v únoru byl jednu noc takovej mráz, že jsem musel spát v jednom spacáku společně s Charliem. Takže když to všechno zvážím, tlustej koberec je celkem dost pohodlnej a já konečně usínám.

Jdu po cestě v Mardže. Po téhle cestě chodíme na hlídkách často. Já s Charliem jsme v čele, Moss je za mnou. Je zima, jasno a ticho, kromě křupání našich bot a zvuků modlitby, které slyšíme každé ráno. Ulice za chvíli oživne lidmi, kteří půjdou do mešity, budou se mýt nebo půjdou za prací na pole. Teď je ale prázdná. Chloupky vzadu na krku mi vstanou a já vím, že se něco stane. Zastavím se a snažím se varovat Mosse a Charlieho, ale z úst mi nevyjde ani hláska. Chci na ně zamávat rukama, ale nemůžu je zvednout. Chci se k nim rozběhnout a zastavit je,

ale nohy se mi nechtějí pohnout, ať se snažím, jak chci. Bezmocně sleduju, jak Charlie stoupne na nášlapný spínač. Buch! Obklopí ho mračno prachu. Bomba schovaná v kmeni stromu ho zasype šrapnely. Charlie se zhroutí na špinavou zem a nehýbe se. Končetiny mě konečně začnou poslouchat a já pomalu kráčím k jeho tělu, dokud nestojím přímo nad ním. Svět jako by se pootočil a já najednou ležím na zádech a tělem mi probíhají vlny bolesti, jako bych na tu minu šlápl já a ne Charlie. Otevřu oči a vidím nad sebou tvář. Tvář afghánského chlapce, kterého už jsem někdy předtím viděl, usměje se na mě a pak zmizí.

Posadím se, oči otevřené a tělo v nejvyšší pohotovosti, ale mozek mi stále zůstává v tom nejasném prázdnu mezi noční můrou a probuzením. Matka se mnou třese. Ruce se mi sevrou okolo jejích zápěstí, až vykřikne bolestí.

„Travisi, přestaň!“

Okamžitě ji pustím a jen tam sedím, mrkám a srdce mi buší jako splašené. Trochu se třesu. Máma mi přejede rukou po čele, jako když jsem byl malý a měl jsem horečku. „Byl to jen sen. Už je to pryč. Není to skutečné.“

Už jsem se úplně probudil a vím, že má pravdu. *Není to skutečné.* Tahle noční můra je sešitá z mých nejhorších obav. A moje představivost se do týhle deky plný hororu balí po každým, když spím. Za poslední týdny se mi nepodařilo urvat víc než dvě hodiny spánku v kuse.

Když se mi tep trochu zklidní, všimnu si, jak si máma tře zápěstí. Mohl jsem jí je klidně zlomit. „Promiň, že jsem ti ublížil,“ řeknu. „Nechtěl jsem.“

„To je dobré,“ odpoví a smutně se na mě podívá. „Přála bych si, abych tě mohla zbavit všeho, co tě ve snech tak trápí.“

Jenže minulost nejde vrátit a tohle je život, který jsem si vybral.

Nepřidal jsem se k mariňákům z nějakýho vznešenýho důvodu. Neudělal jsem to proto, abych chránil americkou svobodu, ani mě nemotivovaly teroristické útoky 11. září. Chodil jsem na střední a mojí největší prioritou v životě byl zvonek, který signalizoval konec školy. Přihlásil jsem se hlavně proto, abych se zbavil svého otce, který mi dělal ze života peklo od té doby, co jsem na konci druhého ročníku vystoupil z fotbalového týmu.

Nenáviděl jsem to. Ne proto, že bych nebyl dobrej, nebo proto, že by mě to nebavilo, ale nenáviděl jsem, jak se fotbalu podřizovalo všechno v mém životě. Táta mě přihlásil na fotbal, když mi bylo pět. Takže zatímco ostatní děti se učily jezdit na kole, já jsem se učil chytat míč. A když jsem byl malý, byla to zábava – hra byla pořád jenom hra, jenže čím jsem byl starší, tím větší byl na mě vytvářen tlak. Nenáviděl jsem ten pocit, jako byste proběhli sádrokartonovou deskou, když jsme rozebírali záběry ze zápasu a on mě přitom kritizoval. Ale co jsem nenáviděl ze všeho nejvíc, bylo, že v každé zmnince o mně, v novinách, komentářích zápasů, pozápasových reportážích v místní televizi, byla také zmínka o něm. Nikdy jsem nebyl jen Travis Stephenson. Byl jsem *syn někdejšího člena Green Bay Packers z Wisconsinu Deana Stephena*. Ve druháku začal mluvit o různých skautech a na jakých

vysokých školách se hraje slušnej fotbal, a mně hlavou běželo jenom to, že budu muset už navždycky žít jeho vysněný život. Takže jsem to po sezóně zabalil. Otec zuřil a přestal jsem pro něj existovat.

V den, kdy mi bylo osmnáct, tři dny po maturitě, jsem šel do jedné z kanceláří pro nábor vojáků a přihlásil se k mariňákům. Víceméně. Ten proces je samozřejmě maličko složitější než jen pouhé podepsání papíru, že se hlásíte k americkému námořnictvu, ale výsledek je stejný – čtyři roky aktivní služby, další čtyři jako pohotovostní záloha. Možná že nedává moc smysl chtít odejít ze života, kde na vás pořád řvou trenéři, do života, kde na vás pořád řve velitel, bylo mi jasné, že to nebude zas až tak rozdílný. Jenže ve výcvikovém táboře nebudu *syn někdejšího člena Green Bay Packers z Wisconsinu Deana Stephensona*. Budu to prostě jenom já.

Máma brečela, když jsem jim to ozmánil, protože pro ni narukování znamenalo jistou smrt v neznámé zemi. Proсила mě, abych se místo toho zapsal na edisonskou státní školu. „Já vím, že jsi neměl ty nejlepší známky,“ říkala, „ale můžeš si nejdřív zapsat jen nějaké základy a pak se teprve rozhodnout, co si zvolíš jako hlavní obor. Prosím, Travisí, nedělej to.“

Otec se na mě jen dlouze zadíval, ústa stažená do úzké čárky v obličejí bez výrazu. To nebylo nic neobvyklého. Byl to výraz, který si schovával speciálně pro mě. Do jeho světa, kde bylo základem všeho vyhrát, nepatřil kluk, který odmítal hrát. Kdybych si byl vybral třeba nějaký jiný sport, možná že by mi odpustil. Ale já to neudělal a on taky ne.

Zasmál se, jako by někdo práskl bičem. „Pamatuješ na tu motorku, co jsi chtěl opravit? Nebo na tu skupinu, co jsi chtěl se svýma kámošema založit? Nebo, počkej – co tvoje fotba-

lová kariéra, kterou jsi zahodil jako nějaký šunt a ne dar od Boha? Jak dlouho, Traviši, si myslíš, že vydržíš u výcviku, než budeš chtít skončit? Nemáš v sobě dost disciplíny, aby ses stal mariňákem!“

Jako kdyby věděl o tom, jak to vypadá v armádě, víc než já.

O tři týdny později jsem odjel a už jsem se nevrátil. Až teď.

Dneska můžu přiznat, že to nejspíš nebylo úplně nejchytřejší rozhodnutí, jenže jsem nechtěl jít na vejšku a nenapadlo mě, že skončím hned po výcviku v Afghánistánu. Myslel jsem si, že budu nejdřív na základně nebo mě pošlou na Okinawu. Ale je fakt, že jsem dobřej mariňák. Jsem v tom lepší než asi v čemkoliv jiným, co jsem kdy dělal. Takže i když při službě v námořnictvu jsou chvíle, který nestojej za nic, svýho rozhodnutí nelituju.

„Traviši,“ klepe máma na dveře koupelny, když si zapínám poslední knoflík modro-bíle pruhované košile, kterou jsem našel ve skříni. Buď je Ryanova, nebo mi ji koupila máma, než jsem odjel, a doufala, že ji jednou budu nosit. Když pokrčím ruce, rukávy v loktech sice trochu pnou, ale sedm měsíců jsem nosil pořád stejný pouštní uniformy. Můj smysl pro módu zakrněl. „Večeře bude za pět minut.“

Otřu zamlžené zrcadlo. Byl jsem tak dlouho bez toho, že bych viděl vlastní tvář, až mě můj obličej pořád tak trochu překvapuje. Jako bych se díval na někoho cizího. Někoho, kdo je menší, než jsem si myslel, a přitom vlastně vůbec malý není. Navíc ten chlap v zrcadle na sobě nemá bojovou uniformu ani výzbroj. Bez nich se vůbec necítím ve svý kůži.

V chodbě mě praští do nosu vůně hovězí pečeně a přísahám, že i kdyby přede mnou teď stála úplně nahá Paige a prosila mě, abych to s ní dal zнова dohromady, jen bych ji obešel,

abych se dostal ke stolu. K podomácku vařenému jídlu jsme se dostali nejlíže jedinkrát, když několik vojáků z afghánské armády upeklo celou kozu a my jsme ji pak jedli s nějakým jejich rýžovým pokrmem a afghánským chlebem. Taky jsme párkrát měli kuře z vesnického tržiště, ale většinou jsme jedli konzervy s označením SP, což má znamenat Stačí Přihřát. Nebo jak jsme tomu říkali my – Sotva Požitelné.

„Travisí.“ Když vejdu do jídelny, otec vstane ze svého místa v čele stolu a potřese mi rukou, jako bych byl nějaký jeho obchodní partner. Nebo člověk, o kterém doufá, že si od něj koupí auto. Ještě má na sobě oblek a u krku povolenou žlutou kravatu. „Vítej doma, synu.“

„Jo, díky.“

Máma štouchne do Ryana, který sedí naproti mně a právě někomu píše smsku. Jsme od sebe sotva o rok, ale vypadá hrozně mladě.

„Čau, Trave,“ usměje se na mobil a pak na mě rádoby silácky pokývne bradou. „Vítej zpátky.“

Bože, tohle je teda divný.

Naše rodina nikdy nebyla zrovna ukázkově vřelá ani laskavá. Máma nás vždycky hlavně vozila na tréninky, nosila nám džusy o poločasech a každý zápas byla na tribuně. Byla tam, i když pršelo, schoulená pod svým zeleno-bílým deštníkem. Tátovy projevy jakési náklonnosti přicházely po vyhraných zápasech, doprovázené mužným poklepáním po rameni a prohlášením *Jsem na tebe pyšný, synu*. Něco takového už jsem nezažil hodně dlouho. A Ryan... když mi bylo sedm a jemu šest, dostal jsem od dědy korejskýho vojáčka k narozeninám. Byl to sběratelský kousek, ale děda mi řekl, že bych si s ním měl hrát a užívat si. Někdy jsem si s ním i hrál, ale vět-

šinou stál na stolku, protože mi to připadalo dobrý. A jednoho dne si ho Ryan bez dovolení vzal. Stěžoval jsem si tátovi, ale ten mi jen řekl, ať přestanu fňukat a nechám Ryana, ať si s vojáčkem taky hraje. Ryan mu utrhl ruku. A to celkem dobře vystihuje celý náš vztah. Já něco mám. On to chce. Dosta-ne to. Zničí to.

Přesto bych se měl cítit dobře, že jsem zase s nima, ne? Proč se teda cítím líp s klukama, který znám míň než rok, než s vlastní rodinou?

„Dostal jsi všechny balíčky, co jsem posílala?“ ptá se máma a podává mi mísu s bramborovou kaší.

Jakmile se máma smířila s tím, že narukuju, ať už s jejím požehnáním, nebo bez, rozhodla se být mariňáckou mámou se stejným nadšením, jakou byla mámou fotbalovou. Zaregistrovala se na několika webových stránkách pro rodiče vojáků amerického námořnictva, na svoje SUV si dala žlutou samolepku *Podpořte naše vojáky* a úplně se zbláznila do posílání balíků. Díky různým církevním skupinám, organizacím podporujících vojáky ve službě a rodičům se docela běžně stávalo, že někdo dostal třeba i patnáct balíků najednou. Dostávat poštu bylo jako Vánoce, seděli jsme na zemi v tureckém sedu a otvírali dárky. A máma většinou posílala dobrý věci – jednorázové ohříváče, konve na kafe i kvalitní kávu a jednou taky solární sprchu, kterou mi ale ukradl jeden z afghánských vojáků dřív, než jsem ji vůbec stačil vyzkoušet.

„Jasně, díky moc.“ Moc jsem se mámě neozýval, ale na svoji obranu musím říct, že jsme první dva měsíce, co jsme tam dorazili, neměli žádné spojení s vnějším světem. Pak jsme dostali satelitní telefon a měli jsme dovoleno volat domů jednou za dva týdny asi tak na pět minut. Během jednoho

telefonátu jsem jí navrhl, že by možná mohla přestat posílat tolik zubní nitě a brožovaných detektivek a místo toho poslat nějaké školní potřeby pro děti, které se na nás neustále vrhaly a chtěly naprosto *všechno*. Z propisek a pastelek se mohly zbláznit. Voda. Sladkosti. Jídlo. Propisky. Nevím proč, ale milovaly propisky. „Ehm... omlouvám se, že jsem moc nevolal.“

Máminy oči se doširoka rozevřou. Nejspíš proto, že jsem se nikdy moc neomlouval.

„No, nám bylo celkem jasné, že tam toho máš asi hodně,“ odpovídá.

Pro Afghánistán to platilo, ale neměl jsem žádnou omluvu pro výcvikový tábor, ani pak pro školení pěchoty. Posílala mi tuny dopisů a já jsem neodpověděl ani na jeden z nich. Zavolal jsem jí první den výcviku a odrecitoval jí slova vyvěšená na zdi vedle telefonu: *Tady vojín Stephenson. Dorazil jsem v pořádku na Parris Island. Prosím, neposílej mi žádné velké předměty ani jídlo. Za tři až pět dní pošlu pohlednici se svojí novou adresou. Díky za podporu.* A to bylo všechno. A kromě teda těch pětiminutových telefonátů jsem s mámou přes rok nemluvil.

„Ellen mi vždycky volala, když dostala dopis od Charlieho,“ řekla máma, „takže jsem věděla, že jsi v pořádku.“

Když jsme byli ve výcviku, všechno se tam dělalo podle abecedního pořádku, takže první dva kluci, jejichž jména jsem znal, byli Lee Staples a Charlie Sweeney. Jeden z nich byl vždycky přede mnou nebo za mnou podle toho, jak si to právě umanol náš instruktor. Staples mě iritoval, protože bulel, když nám oholili hlavy. Jasně, rozumím tomu, že to někomu může připadat ponižující, protože vám to vezme jednu z věcí,

kteřá vás odlišuje od ostatních, ale v důsledku je to hovno. Dorostou vám zase zpátky, ne. Nicméně když nás ten první den konečně nechali jít se vyspat po čtyřiaadvaceti hodinách, dostali jsme s Charliem přidělenou společnou palandu – Stephenson nahoře, Sweeney dole. Zrovna jsme se svlíkali do trenýrek a triček, když Charlie prohlásil: „Hele, Stephenso- ne, slyšel jsem, že když chodíš v neděli na buddhistický boho- služby, nechají tě dýl vyspat.“

„Já zase slyšel,“ odpověděl jsem, „že když řekneš, že seš Žid, tak máš šábés a stejně pak máš volno i v neděli.“

Charlie se zasmál. „Líbí se mi tvůj přístup.“

Nebudu teď tvrdit, že jsem od začátku věděl, že se z nás stanou přátelé, ale Charlie aspoň nebyl fňukna jako Staples. Nevím, proč se zrovna Charlie stal mým nejlepším kama- rádem. Neexistuje pro to jeden jediný důvod. Kryl jsem mu záda. On je kryl mně. Tečka. A tak nějak vplynulo, že se naše mámy sprátelily.

„Jsme na tebe tak hrdí.“ Máminy oči zaplaví slzy a otec souhlasně přikývne, což mě přiměje přemýšlet o tom, jestli už se blíží čtyři jezdcí Apokalypsy.

„Tak jaké to tam bylo?“ Tátovy oči září něčím, co jsem tam už léta neviděl. Nebo aspoň ne, když se díval na mě. „Zabil jsi někoho?“

Je zvědavý. Kdo by taky nebyl? Jak na to mám ale odpo- vědět? Ano, zabil jsem, ale není to, jako když odstřelíte zlý chlapy v počítačový hře. Když jsem poprvé někoho zastřelil, málem jsem se pozvracel, ale nemohl jsem, protože jsme byli uprostřed palby a já nemohl přestat střílet. Tohle ale svému tátovi říkat nebudu. Ne u večere. Nikdy.

„Nechce se mi o tom moc mluvit,“ odpovím.

Pýcha mu zmizí z očí, které našťvaně přivře. „Proč? Myslíš, že jsi moc dobrý...“

„Travisi, už jsem ti to říkala?“ přeruší ho máma. „V Tampě je jedna organizace, která shání školní potřeby pro děti...“

„Jsem si jistý, že Travis o tvém ubohoučkém projektu nic slyšet nechce, Lindo,“ skočí jí do toho táta. Překvapuje mě, že s mámou takhle mluví. Ať už to mezi náma bylo jakkoliv zlý, k ní se choval vždycky hezky.

„Ne, tati,“ řeknu, „nemyslím si, že jsem moc dobrej na to, abych ti vyprávěl o Afghánistánu. Jen sakra nechci mluvit o zabíjení lidí u večeře,“ a aniž bych čekal na jeho reakci, otočím se k mámě: „A *chci* slyšet o tom tvém projektu.“

Nervózně mrkne na tátu, ale ten jen rozmáchle pokrčí rameny a protočí oči. Na ruce mu zasvítí prsten ze Super Bowlu, obří připomínka, že on je Vítěz.

„Já jsem jen...“ koktá máma a světlo, co měla v očích, zhasne. „Jen jsem chtěla říct, že jsem s tou organizací mluvila, že bych zřídila jejich pobočku tady ve Fort Myers.“

„To je super,“ usměju se na ni. Zezačátku byly žebrající děti docela v pohodě, protože se nás bály, ale po čase byly hrozně chamtivé a chtivé. To jí ale neříkám. Vypadá, že jí to opravdu těší. „Ty děti jsou po všech věcech jak divý. Propisky, papír, míče, plyšáci – z toho všeho se můžou úplně zbláznit.“

„Můžu odejít?“ ozve se Ryan, zmuchlá ubrousek a hodí ho do talíře. „Mám, no...“ Na zlomek vteřiny se naše oči potkají, ale on je hned nervózně odvrátí. Rande. Má rande s Paige. „Mám se potkat s pár kámošema.“

„Možná že by Travis šel taky,“ navrhně máma.

„Ne, díky.“ Představa, jak si vyrazím se svým bratrem a svojí bývalkou, mě málem rozesměje. „Jsem vyřízenej.“

Ryan se odsune od stolu a my ostatní pokračujeme v jídle v naprostém tichu, které je plné nevyřčených věcí. Jediným zvukem je cinkání příborů o talíře. Ani rok odloučení nebyla zjevně dost dlouhá doba, aby se mi táta nedostal pod kůži, nenávidím ten pocit, stejně jako to, že se kvůli němu zase cítím, jako by mi bylo patnáct. Když konečně dojíme, jdu do svého pokoje a zamknu za sebou.

Před dvěma týdny jsme se vrátili do Camp Lejeune a museli jsme projít zdravotní prohlídkou nezbytnou pro všechny nasazené vojáky, která měla odhalit všemožné potíže, které jsme si mohli přivést – zejména kožní problémy způsobené mytím v zabahněných kanálech, akné na neustále špinavých tvářích, poštípání od hmyzu a několik kluků mělo přetrvávající kašel z nějaké plicní infekce. Prohlídka má taky zhodnotit náš duševní stav, ale je to směšný. Řekneme, že je všechno v pohodě, protože kdybyste přiznali, že není, tak si tím naprosto zničíte kariéru. Takže jsem nikomu nevyprávěl o své vracující se noční můře. Jen jsem doktorovi řekl, že mám problémy se spaním, a tak mi předepsal nějaký prášky.

Když vytáhnu žlutohnědou lahvičku z tašky, prášky v ní zarachtají. Vytřepu si tři do dlaně. Spolknu je na sucho a pak se uložím na zem a nechám svět se rozplynout.

Kapitola druhá

Probudí mě hlasitá rána a já se snažím nahmatat svoji pušku. Několik vteřin mě zachvacuje panika, protože tu není, a pak si vzpomenu, že jsem na Floridě a moje puška je ve zbrojnici v Severní Karolíně.

„Travisi! Travisi!“ Máma mi buší na dveře, jako by byla strachy bez sebe. Odemknu a ona se na mě vrhne, až mě skoro udusí. „Díkybohu, jsi vzhůru!“

Po hrudníku mi steče něco mokrého. Brečí. „Mami, co se děje?“

„Spal jsi šestnáct hodin,“ zajíká se, „a měl jsi zamčeno. Myslela jsem – bála jsem se, že ses předávkoval.“

Jsou momenty – a jsou jich tisíce během jednoho jediného dne – kdy jsem zahlcen pocity viny, že já jsem se vrátil domů živý a Charlie ne, ale nechci se zabít. Protřu si hřbetem ruky oči, abych odstranil ospalky po šestnácti hodinách tvrdého spánku. „Byl jsem jen úplně vyčerpanej,“ řeknu a neohrabane ji poplácám po zádech. „Docela dlouho jsem se pořádně nevyspal, nechtěl jsem tě vyděsit.“

Otře si rukou slzy a zadívá se na hromadu dek na podlaze. „Tvoje postel ti nevyhovuje?“

„Jen jsem strávil spoustu nocí na zemi.“ Občas jsme dokonce spali v dírách v zemi. Jindy jsme spali na opuštěných pozemcích. Naše hlídka měla základnu v opuštěný škole s dírami ve střeše a hnízdy ptáků na trámech. „Nejsem prostě zvyklej spát na posteli.“

Máma se posadí na postel. „Chtěl bys tvrdší matraci nebo... Co to máš s nohama?“

„No, to jsou...“ podívám se na blednoucí červené podlitiny, které mám okolo kotníků až skoro ke kolenům. „To jsou kousance od blech.“

„Od blech?“ Máma vypadá zděšeně.

„No jo, po nějakým čase se tam všechno dost zašpiní,“ vysvětluju. „A lidi tam mají okolo domů dvorky obehnaný hliněnými zdmi, kde chovají dobytek. Někdy jsme museli spát i tam.“

Charlieho máma mu jednou poslala obojek proti blechám, který si dal okolo kotníku, ale nepomáhalo to. Chvíli jsme mu kvůli tomu říkali Fido, ale on na nás vždycky jen zaštěkal: „Jsem ďábelský pes! Haf haf!“, což nás vždycky hrozně rozesmálo.

„Ty jsi spal mezi...“ Máma si zakryje pusou. „To si nedokážu... nevím, co na to říct.“ Oči se jí znovu zalijí slzami.

V Afghánistánu to stálo za hovno. V létě jsme si v horkým slunci málem upotili koule. V zimě jsme skoro pomrzli. Taková zima mi nikdy jindy v životě nebyla, ani když jsme bydleli v Green Bay. Jedovatí hadi. Štíři. Mouchy. Blechy. Písečné bouře. Vědomí, že kdykoliv vyjdeme ze základny, někdo na nás bude střílet. Ne, že by se mi po tom vyložení stýskalo, ale mám pocit, že tady už nikdy nebudu úplně doma. „Nebylo to tak hrozný,“ řeknu nahlas.

„Dneska večer je pařba na Zámku,“ Ryan strčí hlavu do pokoje po další nepříjemné rodinné večeři plné povrchních keců a spousty nevyřčených věcí. Zrovna si vybaluju. Zjišťuju, že šuplíky jsou prázdné – takže máma nenechala všechno tak, jak to bylo. Dřív mě vždycky prudila s tím, že bych se mohl oblíkat líp, a styděla se, že chodím v hadrech od Armády spásy. Nejspíš z toho měla Vánoce, když mohla vyhodit všechny moje vytahány trička a potrhaný džíny. Ale je to vlastně jedno, stejně by mi teď už nic z toho nebylo.

„Chceš jít?“ ptá se Ryan.

Zámek je polorozpadlá budova na pláži, která slouží částečně jako komunitní dům a částečně jako místo pro koncerty. Můj kámoš Eddie se tam po maturitě nastěhoval, ale pařby jsme tam dělali už od prváku. Nejsem si jistý, jestli jsem už připravenej vidět se se starýma známýma, ale nechci strávit večer sledováním válečných kriminálek s rodiči. Nejen proto, že v nich vždycky umře nějakej mariňák, ale proto, že bych nevydržel už ani minutu v jejich přítomnosti a v tom hutným tichu. Nevím, co se mezi nima děje. Vždycky jsem si myslel, že jejich vztah je pevněj. „Jo jasně.“

Ryan zakýve na prstu klíčky od auta. „Chceš řídit?“

Popadnu je. „Potkáme se u auta.“

Vyjdu ven a nasednu na místo řidiče červeného VW Corrada, který bývalo moje, a rukama přeježu po volantů. Slabý zápach potu a jídla z mekáče vyvolává spoustu vzpomínek na hodiny, který jsem s tímhle autem strávil – když jsem na něm makal, když jsem bezcílně jezdil po Fort Myers s kámošema, když jsme si s Paige užívali na zadním sedadle. Když mi bylo

patnáct, našel jsem tohle auto na internetu a koupil jsem si ho za vlastní peníze. A taky jsem ho úplně sám opravil. Trochu mě teď irituje, že se Ryan cítil oprávněn ho zabavit pro sebe, když jsem odjel, ale nikdy jsem nic neřekl. Přece jen jsem ho nepoužíval. A teď mám najednou pocit, že už není moje.

Ryan se složí na místo spolujezdce a auto zaplaví kolínská. Zakašlu a stáhnou okýnko. „Sakra, Ryane, to ses v tom smradu vykoupal, nebo co?“

„Paige se to líbí,“ odpoví. „Koupila mi ji k narozeninám.“
Nadzvednu obočí. „Vážně?“

Přikývne, a když se na mě vyzývavě usměje, zahlédnu jeho uštípnutý přední zub, který si málem vyrazil jednou ve skateparku. A tenhle rozhovor je tak neuvěřitelně absurdní, že ani nevím, kde bych začal. Paige nesnášela, když jsem byl cítit jinak než sebou.

Kdyby tu teď byl Kenny „Kevlar“ Chestnut, začal by se svým typicky jižanským přízvukem teoretizovat, že holky jsou přirozeně přitahovány pachem drsnejch hochů. Kevlar je malý šlachovitý kluk s jasně zrzavými vlasy a neustále vyboulným spodním rtem od žvýkacího tabáku. Říkáme mu Kevlar, protože byl jediný z naší jednotky, kdo byl schopen pozřít SP vepřová žebírka, takže jsme usoudili, že musí mít žaludek vystlaný kevlarem. Strašně rychle mluví, jako by měl strach, že když nevyhrkne všechna slova najednou, tak zmizí. Taky si pekelně vymýšlí ohledně holek, i když má nulové zkušenosti a ještě méně zážitků. Charlie mu to ale nikdy nedával.

„Říkám, že kecáš,“ prohlásil jednou, když Kevlar tvrdil, že spal s jednou roztleskávačkou z univerzity. „Seš jen malej zr-zavej bast...“

„Drž kurva hubu.“ Kevlar se vždycky hrozně dožral, když jsme si dělali legraci z jeho vlasů nebo z toho, že byl nejmenší z celé čety. „Solo má taky zrzavý vlasy.“ Moje vlasy jsou teda spíš do hněda, ale on si myslí, že když mě zahrne do svého okruhu, tak tím získá na věrohodnosti.

Zasmál jsem se a vzal ho kolem ramen. „Barva vlasů je naprosto bezvýznamná, když jsi tak pohlednej jako já.“

Ta vzpomínka je plná štěstí a bolesti. Pevně zavřu oči a zhluboka se nadechnu.

„Jsi v pohodě, brácho?“ Ryan mě vrátí zpátky do přítomnosti. „Tohle celý s Paige je tak trochu...“

„Ujetý?“ Podívám se na něj, má rozčuchané vlasy a kolem krku náhrdelník z mušliček, protože si myslí, že díky tomu vypadá jako surfař, a tváří se hrozně vážně. On ji má vážně rád. „Jo, to teda je, ale...“ udělám ve vzduchu kříž, jako bych byl kněz v kostele, a nastartuju, „máš moje požehnání.“

Ještě se ani nedostaneme z naší čtvrti, když si všimnu, že spojka při řazení nějak blbě zabírá.

„Jak dlouho už je ta spojka taková?“ zeptám se.

„Jaká?“ opáčí Ryan.

„Vykloktaná.“

„Mně připadá v pohodě.“

Pustím spojku a auto skoro poskočí, než nabere rychlost. „V pohodě? Pracuješ sakra s autama!“

„Nejsem automechanik.“

„Nemusíš bejt mechanik, abys poznal, že máš vykloktanou spojku.“ Nejspíš jsem našťvanější, než je nutný. Dobře vím, jak vyměnit spálenou spojku, ale jde o princip. Když jsem odjížděl, tak s tím autem nic nebylo. Klasickej Ryan. Moje auto je na tom úplně stejně jako ten korejskej vojáček.

Neomluví se. Neřekne vůbec nic. Jen se tváří ublíženě, jako bych ten špatnej byl já, a pak se otočí a dívá se z okýnka.

Jak se blížíme k pláži, všímám si rozdílů kolem sebe. Jsou tu obchody, co tady loni ještě nebyly. Jiné jsou zase pryč. Jako by ten čas prostě... zmizel. Písničky v rádiu jsou jiné. Tváře na předních stránkách bulváru ve stánku na letišti jsem neznal. Amerika má dokonce už i novou blbou superstar.

Zastavím u Zámku a asi tak nějak čekám, že i tady to bude jiné. Jenže takhle bílá chatka s křivými schody na verandu se nikdy nezmění.

Na zábradlí verandy stojí plechovka od piva, která tam je, co pamatuju. I když se někdo jednou za čas rozhodne, že to tady trochu uklidí, nikdo se týhle plechovky ani nedotkne. Už je to jako umění.

„Trave, chlape, kdes byl?“ První člověk, co mě zdraví, je Cooper Middleton, mimoň s přivřenýma očima a oblakem kouře z trávy okolo špinavě blond vlasů. Sedí ve stejným sešlým křesílku, ve kterým seděl, když jsem tu byl naposled. Možná že tam seděl celou tu dobu. U Coopera to není úplně nemožný. Maturoval sice se mnou, ale nevím o tom, že by kdy pracoval – pokud teda nepočítáte prodej trávy.

„V Afghánistánu.“

Zadívá se někam do dálky a na obličej se mu rozhostí nepřítomný úsměv, takže je mi jasný, že je někde ve svém světě. „No... to je pěkný.“

Z obýváku je taneční parket, veškerý nábytek z výprodeju je odstrkán ke stěnám, aby se udělal prostor, a skupina slo-

žená z několika lidí, co tu přebývá, zrovna ladí v jídelně. Procházím domem a lidi se ke mně natahují, třesou mi rukou a vítají mě doma. Jenže místo toho, abych se tu cítil dobře, připadám si stísněně, podobně jako na letišti. Jsem nespůj. Nervní, že jsem uprostřed davu lidí a nemám pušku.

„Potřebuju pivo,“ říkám spíš sám sobě, a jak se prodírám skrz lidi do kuchyně, svírám prst, co bývá na spoušti. Na kuchyňský lince sedí Paige, s cigaretou a kelímkem v jedné ruce, zatímco druhou prudce gestikuluje, protože něco vykládá holkám okolo sebe. Paige má názor na všechno a někdy prostě neumí zmlknout. Ale její černé vlasy září jako mramor a plné rty má začerveněné od toho, co pije, takže koho zajímá, co říká? Přestane se dívat na svoje posluchačky a zadívá se mi do očí. Ucítím, jak mě to k ní táhne, až si musím připomenout, že už není moje.

Než se k ní dostanu, přijde ke mně Eddie: „Trave, chlape, vítej doma!“

Chce mě poplácat po zádech, ale já dobře vím, že se mě pokusí sundat na zem. Vždycky to tak je. Skloní rameno, rukou mě obejmě kolem pasu a snaží se mě položit. Bývali jsme rovnocenní soupeři, ale teď nemá nárok. Zaháknu si nohu o jeho a složím ho.

„Tomu říkám konečná, chlape,“ směju se a pomůžu mu na nohy.

„Neviděli jsme se kurva dlouho.“ A tentokrát mě obejmě opravdu. „Jak ses měl?“

„Dobře.“ Lež. „Co ty?“

„Stejný sračky, jinej den, znáš to,“ krčí rameny Eddie.

Nemám tušení, jaký to je, když je vám devatenáct, děláte nočního manažera v Taco Bell a máte k tomu těhotnou holku.

Neříkám, že si Eddie vybral špatně, žije slušnej život a nepřísluší mi ho soudit, ale ne, neznám to. Většinu roku jsem strávil na druhý straně planety v zemi, kde si s tebou neznámý chlap potřeše rukou a usměje se na tebe a pak jde, vezme AK-47 a střelí po tobě. Kde po vás bude malej kluk vyžadovat, a to bez jediný slzy v očích, kompenzaci sto doláčů, že jste omylem zabili jeho matku, což je míň než sazba za zabití jeho psa.

Paige seskočí z linky a jde ke mně a mému bratrovi. Vidím, že má pod tenoučkým bílým tílkem červené bikiny. Už jsem je kdysi rozvazoval. Jde nejdřív k Ryanovi, divný, stoupne si na špičky, projede mu prsty vlasy a políbí ho. On jí dá ruku kolem pasu. Když se na něj dívá, má jiný výraz. Takový jemnější. Míň naštvaný. „Hezky voníš.“

Ryan se na mě nepodívá, ale zahlídnu, jak mu na rtech zahraje úsměv s výrazem „já jsem ti to říkal“. Zasměju se. Paige nakloní hlavu a usměje se na mě. „Jestlipak to není Rambo.“

„Rambo,“ vezmu jí z ruky kelímek a jediným lokem vypiju její pití, je to něco ovocného, ale alkoholu je tam až dost, „byl sračka.“

Zasměje se svým hlubokým sexy smíchem a dá mi pusu na tvář, její prsa, která jí rodiče věnovali k patnáctým narozeninám, se mi otřou o ruku. „Vítej doma.“

„Díky za balík,“ odpovím, „Miss leden potěšila spoustu kluků.“ Znova se zasměje.

„To bylo to nejmenší, co jsem mohla udělat.“

„Jak se má Bill?“

Její otec vlastní podnik na zátarasy, dodává všechny možný barely, betonový zátarasy i oranžový kužely na stavby silnic. Všechny na sobě mají jeho jméno. Ani on ani Paigeina máma mě nikdy neměli rádi.

„Pořád tě nesnáší,“ pokrčí rameny.

„No jasně.“

„Jak dlouho budeš doma, Travis?“ ptá se Eddie.

„Měsíc.“

„Fajn,“ přikývne.

Hluk večírku naplní ticho, v kterém by asi nějak měla pokračovat naše konverzace, jenže nepokračuje, jen Eddie se zasměje takovým tím hlasitým smíchem, co dělají lidi, když nevědí co říct. Tohle se mi s Charliem nikdy nestalo. Mluvili jsme spolu o všem, od filozofických věcí až po úplný blbosti – jako kdo by vyhrál v souboji mezi lygrem a grizzlym zkříženým s polárním medvědem. Málem jsme se kvůli tomu i poprali.

„Jak se, ehm... jak se má Jenn?“ zeptám se.

„V pohodě,“ přikývne znovu. „Termín má v září. Bude to holčička.“

„To je super, chlape, gratulace.“ Napiju se piva a nejradši bych odsud zmizel. Eddie byl na střední můj nejlepší kámoš, ale teď... Víím, že někde ve mně je místo, kde mi na něm pořád záleží, kde mi záleží na všech tady, ale dneska ho nějak nemůžu najít.

Kapela začne hrát a Eddiemu se viditelně uleví. Možná že jsme oba mysleli na to, jak z té situace co nejrychleji utéct. „Promluvíme si pozdějc, brácho!“

Přikývnu a on se nechá pohltit tancující masou lidí v obýváku. Baskytara duní tak, až se otřásají zdi, a já přemýšlím, jestli i tohle bude noc, kdy na nás sousedi zavolají policajty. Uprostřed davu zahlídnu postavu s tmavými vlasy, stojí nehnutě mezi svíjejícími se těly okolo. Černé vlasy mu trčí do všech stran jako... Charliemu.

Zírá na mě.

Mrknu a je pryč.

„Travisi, jsi v pohodě?“ slyším Ryanův hlas a vracím se zpátky do reality. „Na chvíli jsi byl úplně mimo.“

„Jo, jsem ok.“ Ale nejsem. Pod košilí cítím, jak mi pot stéká mezi lopatkami. „Jen potřebuju pivo.“

U sudu si zrovna čepuje další pivo Cooper. „Trave, chla-pe! Kdes byl?“

Ten kluk by toho hulení měl vážně nechat. „O tomhle jsme se už bavili, Coope.“

„Jo, jasně.“ Zachichotá se jak magor. „V Afghánistánu, že jo?“
„Jo.“

„Hele, byly tam nějaký makovice?“

Na drogy se mě může vážně zeptat jen Cooper. „Jako v Čaroději ze země Oz, kámo,“ odpovím, protože mu tím udělám radost, i když jsme v Afghánistánu v žádných makových polích nespali. Střílel na nás Tálibán.

Načepuju si pivo a jdu zpátky do obýváku, ale vnitřnosti se mi pořád svírají z toho... ani vlastně nevím z čeho. Byla to halucinace? Duch?

Opírám se zády o zeď a dívám se, jak se lidi baví. Několik holek v minisukních na mě zírá, když jdou okolo po schodech nahoru na záchod. Derek Michalski, který odmaturoval s neoficiálním označením „kluka, který nejpravděpodobněji sbalí holku pod zákonem“, se snaží udělat dojem na holku, který je okolo dvanácti, třinácti. Cooper se baví se svou přítelkyní April, oba jsou zhulení a zřejmě si právě odhalují nějaké zásadní pravdy, které si ale zítra nebudou pamatovat. Kdysi jsem toho všeho byl součástí. Teď jen přemýšlím, kam a jestli vůbec někam ještě patřím. A jestli mě to vlastně zajímá.

O několik piv později se vracím do kuchyně, kde okolo stolu sedí Eddie, Paige, Ryan a pár dalších lidí a baví se o nějakém výletě, který podnikli loni v létě. Paige sedí Ryanovi na klíně a on ji drží kolem pasu. Hraje si s jeho vlasy a přitom se snaží překřičet Eddieho: „... a pak to posraný auto prostě chčíplo uprostřed ničeho, pamatujete? A...“

Chvilí se k nim posadím, ale moc je neposlouchám. Vzpomínám, kdy jsem se naposledy opil. Těsně předtím, než jsme byli vyslaní na misi, Kevlar sehnal láhev hnusný levný tequily, kterou jsme pak vypili při sledování M*A*S*H* na Charlieho starý televizi. Když Kevlar odpadl a s chrápáním si začal slintat na polštář, svěřil se mi Charlie, že v St. Augustinu žije se svojí mámou a její lesbickou přítelkyní a že jeho otec byl nějaký neznámý dárcce.

„Moc o tom nemluví, protože nechci, aby se do mě kvůli tomu někdo navážel, víš,“ řekl. „Charlie má dvě maminečky. Kecy jako tohle.“ Možná že bych si z něj dělal srandu, kdybych nebyl tak opilej, ale z tý tequily jsme byli nějaký sentimentální. A morbidní. „Kdyby se mi tam něco stalo, Solo, chci, abys za ní zajel, jo?“

„Neplácej hovadiny,“ odpověděl jsem mu. „Nikdy se s tvojí mámou nepotkám, protože jediný, co se ti kdy stane, je, že ti nakopu zadek.“

Mýlil jsem se. Stalo se to nejhorší – a já tomu nedokázal zabránit.

Zvednu kelímek s pivem. Dlaně se mi plní hlínou a prsty mám od krve. Kelímek mi vyklouzne z ruky a pivo se rozstříkne po stole. Paige vyskočí na nohy a něco na mě ječí, ale nerozumím jí. Svírá se mi hrdlo a nemůžu popadnout dech.

Musím se dostat ven.

Prudce vstanu, až shodím židli.

„Trave, kam jdeš?“ volá na mě Ryan, ale neodpovím mu. Proderu se skrz obývací až k předním dveřím. Venku je chladný a čistý vzduch a já ho lokám hlubokými nádechy, dokud se mi neuklidní srdce a nemám zase normální tep. Podívám se na svoje ruce. Jsou čisté.

Jdu ulicí směrem k motorkářskému baru V Jeteli, kterej je na rohu ulic Delmar a Estero. Kromě motorkářů tam chodí jen staříci z pláže s pergamenovou kůží a ženy s natupírovanými vlasy, které si myslí, že jsou ještě pořád mladé a sexy. Hraje tady podivná směsice rocku a hip hopu, podlaha je ulepená a pivo čepují do kelímků, ale na druhou stranu jsou docela vycvičení koukat se jinam, když si „zapomenete“ občanku.

Když procházím otevřenými dveřmi, potkám Gage Darnella. Na škole byl o rok výš, ale když mu bylo osmnáct, tak s tím seknul. Odchází s holčkou, která je mi povědomá, je solárkově opálená, má umělé nehty, odbarvený blondatý vlasy a nejspíš taky umělý prsa. Vypadá jako internetová porno hvězda, a ne zrovna v dobrým slova smyslu. Taký jsem s ní chodil do školy, ale na jméno si nevzpomínám. Angel? Amber? Něco jak ze striptýzovýho klubu.

„Čau Traversi, vítěj doma,“ Gage zvedne pěst na pozdrav a pak jde dál. Blondýna na mě laškovně zamává prsty a pak se mu pověsí na ruku. Možná že jsem s ní někdy spal.

U baru sedí na stoličkách několik dalších holek v mém věku. Jedna z nich, co má na sobě ustřižený šortky a kovbojský boty, je Lacey Ellisonová. Není to žádná velká kočka a má na sobě moc make-upu, ale na střední jsme jí Lehká Lay neříkali pro nic za nic. Teď zrovna flirtuje s motorkářem, co má

špinavě blond bradku a na kožené vestě symbol Hells Angels. Lacey se chichotá něčemu, co řekl, a přitom ho hladí po vyte-
tovaném hadovi na předloktí.

Vedle ní sedí holka s hustými světle hnědými vlasy staže-
nými do takového toho rádoby neupraveného culíku. V po-
rovnání s Lacey je až příliš oblečená, jediný kousíček kůže, co
je vidět, je těsně mezi okrajem ošoupaných levisek a opraným
modrým tričkem. Nepozdraví mě, dokonce ani nepokývne
hlavou, když si sednu vedle ní a objedná si pivo, a z něja-
kého důvodu mě to irituje. Nejspíš proto, že jsem opilej. „Pri-
ma noc, co?“

V reklamním zrcadle od Guinnesse za barem se můj po-
hled setká s jejíma zelenýma očima a najednou mám pocit, že
z celé místnosti někdo vysál vzduch. Nikdy jsem s touhle hol-
ku nespál, ale co si pamatuju, byla tou první, u které jsem po
tom toužil.

Harper Grayová.

Poprvé jsem ji políbil na druhým stupni základky na pár-
ty, kterou uspořádala Paige, když její rodiče odjeli do Key
West a nechali ji samotnou přes celý víkend. Bylo to na konci
léta a já byl nováček, protože tátu zrovna vyměnili do Tamy
Bay, ale už jsem se na fotbalovém tréninku stihl skamarádit
s většinou kluků z osmičky. Lákadlo alkoholu a holek v pyža-
mech bylo moc silné na to, abychom mu odolali, a tak jsme
prostě na tu párty šli za nimi. Po vybrakování soukromého
baru Paige rozhodla, že je čas si zahrát flašku a sedm minut
v ráji. Byl jsem první na řadě, a tak jsem zatočil lahví a ta uká-
zala na Harper.

„Vašich sedm minut začíná... právě teď,“ řekla Paige, když
jsme s Harper zamířili do prádelny. Zavřel jsem dveře a ona

se s vyděšeným výrazem opřela o pračku. Pamatuju si ostrý zápach bělidla promísený s jemnou vůní aviváže a čerstvě vypraného prádla. „Já jsem Travis.“

„Já vím.“ Stydlivě se zadívala na nohy – oba jsme měli okopané staré conversky a mně to připadalo jako znamení, a pak se podívala znova na mě. „Já jsem Harper.“

Taky jsem to věděl.

„Jako Harper Leeová?“ předváděl jsem se. Nečetl jsem *Jako zabít ptáčka*, ale viděl jsem to v mámině knihovně, a tak jsem znal i jeho autorku.

„Ne,“ odpověděla. „Jako Charley Harper.“

„Hm...“

„Je to malíř.“

„Super.“ Tím se moje schopnost konverzace naprosto vyčerpala, a tak jsem se rozhodl ji políbit. Nejdřív jsme se srazili nosy a v jejím smíchu jasně zazněla rozklepaná nervozita. Napodruhé už se nám to podařilo, ale zapomněl jsem si vynadat jablečnou žvýkačku, a tak jsem jazykem jezdil na všechny strany, abych ji líbal a zároveň schoval tu žvejku. Nejdřív to bylo neobratný a trapný, ale nakonec jsme to zvládli a do dnes si pamatuju, jak jsem prsty zajel do jejích hustých vlasů.

Nic jinýho se nestalo. Jen jsme tam stáli, přitisknutí k sobě a líbali se. Dokud nám Paige neoznámila, že náš čas vypršel. Nechtěl jsem přestat a zrovna jsem jí chtěl navrhnout, abychom už dál nehráli, ale vtom se rozletěly dveře, Paige popadla Harper za zápěstí a vytáhla ji ven.

Když jsem vyšel z prádelny, byla schovaná mezi ostatníma holkama a něco si tam špitaly. Kámoši se na mě vrhli a chtěli samozřejmě vědět všechny podrobnosti, co se mezi mnou a Harper stalo. Čekali něco fakt dobrýho, a tak jsem si to tro-

chu příkrášlil. Řekl jsem, že mě nechala, abych ji osahával. V pondělí už moje lež žila vlastním životem. Říkalo se, že Harper spala se všema klukama, kteří se na tu párty dostali. Že je to coura. Nechápu, jak se to mohlo takhle zvrhnout. Mohl jsem všem říct, co se doopravdy stalo, ale neudělal jsem to. Když za mnou Harper přišla v jídelně, ignoroval jsem ji. Další víkend jsem začal chodit s Paige.

„Nazdar, Charley Harpere, můžu ti koupit pivo?“ Není to zrovna nejlepší věta, jak zahájit konverzaci, ale necítím se dvakrát dobře. Jsem trochu nespív. A taky jsem opilej.

Zvedne svůj téměř plný kelímek, ale nepodívá se na mě. „Už mám, dík.“

Ok.

„Možná si mě nepamatuješ, ale já jsem...“

„Travis Stephenson,“ přeruší mě a její slova jsou jak nějaký zátaras. „Vítej doma. A teď mě nech na pokoji.“

Sakra, ta je teda jedovatá.

„Máš nějaký problém?“

Harper na mě chvíli zírá a já jsem totálně unesenej jejíma zelenýma očima. Takže vůbec nepostřehnu, že mi chce dát pěstí. „Děláš si ze mě srandu?“

„Ježíšikriste... au!“ V oku mi tepe – rozhodně nedává rány jako křehká dívka, zřejmě budu mít pěknou monokl. „Za co?“

„Bylo mi třináct, Travis!“ ječí na mě a všichni se na nás dívají, včetně Lacey a jejího ošuntělého motorkáře. „Ještě jsem si hrála s barbínama, když mě nikdo neviděl. Na té párty jsem s nikým nespala, ale tys všem řekl, že jo. A když jsem se to pokoušela popřít, nikdo mi nevěřil. Zničil jsi mi pověst a já si teď mám nejspíš myslet, jak je rozkošný, že si pamatuješ, že nejsem pojmenovaná po zasraný Harper Leeový!“

„Já to...“

„Co? Neudělal to? Nemyslels to tak? Nech si svoje výmluvy.“

Chtěl bych se nějak obhájit, ale hodně mi to připomíná výcvik. Je jedno, jestli jsem vinen, nebo ne. Strávila roky tím, že si o mně myslela, že jsem hajzl, a jediný, co to může spravit, je omluva. „Harper...“

Přichází k nám barman. „Je všechno v pořádku?“

„Jasně,“ štekne Harper. „Odcházím. A moje pivo napište na *jeho* účet.“

Tak to teda sedlo. A i když mě zjevně nenávidí, docela mě to rozpálilo a přeju si, aby neodcházela. „Připište mi tam ještě panáka tequily,“ řeknu barmanovi, ale on jen zavrtí hlavou. „Už jsi měl dost.“

Což je na hovno, protože ještě nejsem ani zdaleka dost opilej. Vyklopím do sebe zbytek piva a hodím na bar několik bankovek. Doufám, že to je dost, abych trochu vynahradil to divadlo, který jsem tady dneska předvedl. Otočím se a za mnou stojí Paige a tváří se samolibě. Nesnáším to.

„Rye tě hledá,“ řekne. „Už by jel domů.“

„Ok.“ Jdu za ní ven a očima zabloudím k jejímu zadku. Nejspíš síla zvyku. Navíc je to pěkný. Takový živelný.

„Takže Harper Grayová, jo?“ řekne, když pak jdeme vedle sebe po ulici.

„Až se tě to bude nějak týkat, dám ti vědět.“

Vyprskne smíchy. „Můžeš mít někoho mnohem lepšího, Trave. Je to jen plážová nicka.“

„Zklapni.“

„Chceš, abych za tebou pak přišla?“ zeptá se mě.

„Kvůli čemu?“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.